

ved første Behandling, at man alligevel nok vilde komme til ensartede Regler. Det kan jeg godt forstaa, set fra Indenrigsministeriets Standpunkt, men det er mig noget tvivlsomt, hvordan det vil gaa i de forskellige Amsraadskredse. Det kan navnlig blive af Betydning for de Kommuner, der støde sammen med Kommuner af andre Amsraadskredse, som faa fastsat en senere Lukketid end de førstnævnte, der ved ville de handlende, som bo i det tilgrænsende Amt, blive brøsthodne.

Med Hensyn til Ændringsforslag Nr. 7 kan jeg fuldstændig henholde mig til den ærede Ordførers Udtalelser, der ere saa omfattende, at jeg ikke har noget at tilføje. Jeg skal meget indestændigt anmode mine Meningsfæller at stemme for, at § 3 gaar ud.

C. C. Andersen: Jeg kan i alt væsentligt slutte mig til den højtærede Ordførers Udtalelser med Hensyn til de af hele Udvalget stillede Ændringsforslag. Derimod kan jeg ikke dele de Betragtninger, den ærede Ordfører gjorde gældende med Hensyn til Ændringsforslag Nr. 7 til § 3. Dette Ændringsforslag gaar jo ud paa, at § 3 skal udgaa af Lovforslaget. § 3 indeholder som bekendt en Bestemmelse om, at det ved Vedtægt kan fastsættes, at der i de forskellige Butikker og Forretningslokaler skal findes tilstrækkelig Siddeplads for det tjenende Personale. Jeg vilde meget beklage, om dette Ændringsforslag skulde blive vedtaget, og jeg forstaa heller ikke rigtigt de Motiver, som ligge til Grund for, at man ønsker denne Bestemmelse ud af Loven. Det er ikke alene det tjenende Personale, som ønsker denne Bestemmelse og har hilst den med Tilfredshed. At dette er Tilfældet, fremgaar af det Bilag, der findes i Lovforslagets Motiver, hvor der baade foreligger Udtalelser fra Centralorganisationen af danske Handels- og Kontormedhjælperforeninger og fra Kvindernes Handels- og Kontoristforening; begge disse Organisationer for det tjenende Personale sætte meget stor Pris paa at faa denne Bestemmelse indført, og det maa man vel tillægge nogen Betydning. Men det er ikke alene fra deres Side, man ønsker det, men ogsaa lægevidenskabelige Autoriteter her i Landet have udtalt sig bestemt til Fordel for, at denne Bestemmelse indføres, idet de gøre gældende, at den staaende Stilling særlig for det kvindelige Personale hidfører mange fysiske Lidelser, som dette Personale bliver underkastet, netop fordi

det er afskaaret fra at hvile, naar Trætheden under Tjenesten er bleven overvældende. Jeg vil derfor meget anbefale det høje Ting, som dog ellers, hvor det gælder virkelig humane Spørgsmaal, stiller sig meget velvilligt, ogsaa i dette Tilfælde at følge Lovforslaget og her at stemme imod Ændringsforslag under Nr. 7.

J. Pedersen: Der er paa et Par Punkter gjort nogle Indrømmelser overfor de Udtalelser, som jeg fremkom med under Lovforslagets første Behandling. Jeg kunde have ønsket, at det var sket paa flere Punkter, men det er der jo ikke noget at sige til, i hvert Fald ikke noget at gøre ved. Der er gjort den Indrømmelse, at naar man kommer et Sted om Aftenen, hvor de have Frimærker at sælge, kan man ogsaa gøre Regning paa efter den ny Affattelse at kunne faa et Frimærke, hvilket man derimod ikke kunde tidligere. — Et meget omstridt Punkt er § 3. Da Betænkningen fremkom fra Udvalget, glædede det mig at se, at alle Udvalgets Medlemmer, med Undtagelse af det ærede Medlem fra København (C. C. Andersen), der nys talte, vare enige i at tilraade, at denne Bestemmelse skulde gaa ud. Men nu ser jeg jo paa det omtrykte Blad, at det kun er en Del af Udvalget, der anbefaler dette; den ærede Ordfører (H. N. Hansen) sagde ikke, hvor mange det var — jeg tror, han sagde, han vidste det ikke —, og vi have nu hørt under Diskussionen, at saavel den højtærede Indenrigsminister som det ærede Medlem fra København (C. C. Andersen) meget stærkt holdt paa, at denne Paragraf skulde blive staaende, ligesom ogsaa det ærede 11te kongevalgte Medlem (Jørgen Berthelsen) anbefalede det.

Det sidste ærede Medlem sagde, at denne Bestemmelse sikkert kun vilde faa ringe Betydning, og deri er jeg enig med ham; den vil sikkert i Praksis faa overordentlig ringe Betydning. Men det forekommer mig, at den i en anden Henseende har en stor Betydning, fordi den er et Vidnesbyrd om, hvor langt man kan komme, naar man skal til at blande sig ind fra offentlig Side i rent private Forhold. At Udslættelsen af denne Paragraf af Forslaget skulde føre til, som det ærede Medlem mente eller frygtede for, at hele Loven skulde blive usikker, det kan jeg dog umuligt tro. Jeg kan ikke tænke mig Muligheden af, at Folketinget skulde være naaet saa vidt nu, at det skulde være saa begejstret for at faa den Slags Bestemmelser ind ved Lov, at det skulde sige: Kunne vi